

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce: A. Š., advokát,
sídlem X

proti

žalované: Česká advokátní komora, IČO: 66000777,
sídlem Národní 118/16, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 29. 9. 2023, č. j. K 75/15

takto:

- I. Rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 29. 9. 2023, č. j. K 75/15, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 29. 9. 2023, č. j. K 75/15 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí kárné komise žalované ze dne 14. 10. 2015, sp. zn. K 75/2015 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z kárného provinění spočívajícím v tom, že „*poté, co mu jako právnímu zástupci oprávněného společnosti C. s. r. o. v exekučním řízení vedeném u Exekutorského úřadu v Ostravě pod sp. zn. 164 EX 4502/13 poukázal soudní exekutor Mgr. J. S. dne 19. 12. 2014 na jeho účet částku 803 946,36 Kč jako vymožené plnění pro jeho klienta společnost C. s. r. o., a ačkoliv ho společnost C. s. r. o. dopisem ze dne 14. 1. 2015 a opakovaně dopisem ze dne 20. 1. 2015 vyzvala k vydání přijatého plnění, a ačkoliv e-mailem ze dne 15. 1. 2015 společnosti C. s. r. o. slíbil provést úhradu přijatého plnění dle jejího požadavku, výzvě společnosti C. s. r. o. nevyhověl a přijaté plnění zadržuje dílem na účtu určeném pro přijímání prostředků nenáležejících advokátovi, vedeném na jméno advokáta pod č. 22689001028/5500 a dílem je odeslal do soudní úschovy, přijaté Okresním soudem v Ostravě usnesením ze dne 16. 6. 2015, č. j. 99 Sd 4/2015-46, a to k návrhu žalobce,*“ tedy „*nechránil práva a oprávněné zájmy klienta a neřídil se jeho pokyny; při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě; při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesioniální etiky ukládající mu; povinnost poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu; povinnost plnit převzaté závazky; povinnost klienta řádně informovat, jak vyřizování jeho věci postupuje, a poskytovat mu včas vysvětlení a podklady potřebné pro uvážení dalších příkazů; povinnost peníze a jiné hodnoty, které převzal ke stanovenému účelu, opatrovat s péčí řádného hospodáře a nepoužít je jinak než ke stanovenému účelu,*“ čímž žalobce porušil § 16 odst. 1, 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o advokacii*“), § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 a čl. 9 odst. 1, 2 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesioniální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*etický kodex*“). Za výše uvedené kárné provinění bylo žalobci uloženo podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii kárné opatření, a to pokuta ve výši 80 000 Kč.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. V **prvním žalobním bodu** žalobce uvedl, že je napadené rozhodnutí vnitřně rozporné a obsahuje nesprávné právní posouzení skutku.
4. Byť odvolací kárný senát uvedl v bodě 10 napadeného rozhodnutí, že s ohledem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2019, č. j. 10 Ad 27/2016-61, a ze dne 20. 12. 2022, č. j. 3 Ad 6/2020-69, vypustil z kárného výroku tu část, v níž byl žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

obviněn, že o přijetí vymoženého plnění klienta neinformoval a dále že se „*jeví určité prodlení v neinformovanosti klienta ze strany kárně obviněného ospravedlnitelné*“, přesto je v právní kvalifikaci kárného provinění nadále uvedeno, že žalobce „*porušil povinnost informovat řádně klienta, jak vyřizování jeho věci postupuje a poskytovat mu včas vysvětlení a podklady potřebné pro uvážení dalších příkazů*“ s odkazem na čl. 9 odst. 1 etického kodexu. Napadené rozhodnutí je tak vnitřně rozporné, kdy na jednu stranu bylo správně vypuštěno v popisné části skutku žalobci vytýkané jednání, že klienta o přijetí vymožených finančních prostředků neinformoval, ale přesto je jednání kvalifikováno právně jako porušení povinnosti klienta informovat o vyřizování jeho záležitosti s odkazem na konkrétní ustanovení etického kodexu.

5. Současně je napadené rozhodnutí vadné z důvodu nesprávného právního posouzení skutku, kdy je přičítáno právně kvalifikované jednání tak, jak není skutkově popsáno, resp. bylo vypuštěno popsání skutku, jehož se měl žalobce dopustit, a jež by bylo možno právně posoudit tak, že neinformoval klienta, jak vyřizování jeho věci postupuje.
6. Ve **druhém žalobním bodu** žalobce namítal nepřiměřenost uloženého trestu.
7. Žalobce uvedl, že peněžní prostředky byly zaslány dne 20. 4. 2015 na účet Okresního soudu v Ostravě ve smyslu výzvy soudu ze dne 3. 4. 2015, č. j. 99 Sd 4/2015, č. ú. 6015-229761/0710. Pokud by byl tedy okamžik odeslání peněžních prostředků do soudní úschovy dne 20. 4. 2015 považován za okamžik, kdy bylo naposledy vyloučeno vyplacení peněžních prostředků klientovi (aby byl napraven následek žalobci vytýkaného skutku a klientovi byly vyplaceny vymožené finanční prostředky), k okamžiku rozhodování odvolacího kárného senátu dne 29. 9. 2023 by uplynulo celkem 3084 dní, tedy bezmála 8,5 roku. Tato doba nevznikla na straně žalobce, ale tím, že rozhodnutí odvolacího kárného senátu bylo vydáno třikrát a dvakrát po sobě bylo zrušeno jako vadné soudem. Pro účinek trestu je nutné, aby tento přišel v přiměřené době od spáchání vytýkaného jednání, čemuž ve věci žalobce není.
8. Odvolací kárný senát tuto námitku odmítl v bodě 16 napadeného rozhodnutí tím, že vytýkané jednání snižuje důstojnost a důvěryhodnost advokátního stavu a na tom nic nezměnil ani časový odstup. Smysl a účel trestání osob advokátního stavu však není odlišný od trestání osob mimo advokátní stav jinými prostředky. Žalobce se domnívá, že upuštění od trestu, v krajním případě trest napomenutí, je při vědomí toho, že věc byla opakovaně kárně projednávána a poslední rozhodnutí bylo vydáno po více než 8 letech, dostačující sankcí.
9. **Žalovaná** ve svém vyjádření navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
10. Uvedla, že napadené rozhodnutí není nezákonné a jeho vydání nepředcházela procesní vada, jež by měla být důvodem pro jeho zrušení. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je-li podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu vydanému poté, co soud dřívější rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je okruh potenciálně přípustných žalobních námitek omezen, a to s ohledem na koncentrační a dispoziční zásadu a na vázanost správního orgánu právním názorem soudu.
11. Žalobní námitku vnitřní rozpornosti rozhodnutí uplatnil žalobce již v žalobě ze dne 24. 3. 2020 proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2019. Napadeným rozhodnutím, jímž bylo zrušeno rozhodnutí prvostupňového orgánu a ve věci odvolací orgán sám nově rozhodl napadeným rozhodnutím, již nebylo kladeno žalobci za vinu, že „o přijetí vymoženého

plnění svého klienta neinformoval“. Žalovaná tak odstranila rozpor výroku a odůvodnění a dostala požadavkům kladeným na ni v rozsudku ze dne č. j. 10 Ad 27/2016-61. Výrok rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2019 (včetně žalobcem vytýkané věty povinnost klienta řádně informovat, jak vyřizování jeho věci postupuje, a poskytovat mu včas vysvětlení a podklady potřebné pro uvážení dalších příkazů), který soud v rozsudku č. j. 3 Ad 6/2020-69 shledal zákonným, je totožný jako výrok napadeného rozhodnutí, jehož bod 10 pak obsahuje zcela shodné odůvodnění jako citovaný bod 21 rozsudku č. j. 3 Ad 6/2020-69. Žalobní námitka vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí již tedy byla správním soudem vypořádána a neměla by být předmětem přezkumu v tomto řízení.

12. Obdobně je třeba považovat za vyřešenou otázku, zda je jednání popsané ve výroku napadeného rozhodnutí kárným proviněním. V tomto směru žalovaná odkázala na body 49 až 59 rozsudku č. j. 10 Ad 27/2016-61, kde soud uvedl, že se žalobce skutkem uvedeným ve výroku prvostupňového rozhodnutí dopustil kárného provinění spočívajícího v porušení žalovanou označených právních norem.
13. Soud by se tak dle názoru žalované měl věcně zabývat pouze žalobní námitkou uložení nepřiměřeného trestu (správně kárného opatření), která není důvodná.
14. Odvolací kárný senát v bodech 15 a 16 napadeného rozhodnutí podrobně zdůvodnil druh a výši uloženého kárného opatření. Oproti kárnému rozhodnutí snížil pokutu o 10 000 Kč, přičemž kromě tohoto nominálního snížení je třeba vzít v úvahu též vlivem inflace (47,8 %) sníženou hodnotu peněz mezi říjnem 2015, kdy bylo vydáno kárné rozhodnutí a zářím 2023, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Ostatně horní hranice pokuty podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii v den vydání kárného rozhodnutí činila 92 000 Kč, zatímco v den vydání napadeného rozhodnutí byla takřka dvojnásobná, 1 730 000 Kč. Namítaný časový odstup od kárného provinění do uložení kárného opatření odvolací kárný senát zvažoval v bodu 16 napadeného rozhodnutí. Kromě tam uvedených argumentů žalovaná zdůraznila, že skutek, za který byl žalobce kárně postižen, nebyl dokončen 20. 4. 2015, jak tvrdí žalobce, nýbrž v části týkající se plnění ve výši 151 735 Kč stále trvá, neboť žalobce ani netvrdí, že by tuto částku na svém účtu již nezadržoval, přičemž naposledy v žalobě ze dne 24. 3. 2020 ve věci projednávané pod sp. zn. 3 Ad 6/2020 znovu uvedl, že tuto částku stále na svém účtu má.
15. Žalobce reagoval **replikou**, v níž uvedl, že žalovaná sice skutečně ve skutkové popisné části výroku napadeného rozhodnutí vypustila, že žalobce o přijetí vymoženého plnění klienta neinformoval, čímž vyhověla rozsudku č. j. 10 Ad 27/2016-61 a č. j. 3 Ad 6/2020-69, avšak žalobní námitka zní jinak. Žalovaná totiž následně v právní kvalifikaci aktuálně napadeného rozhodnutí opětovně uvedla, že žalobce „*porušil povinnost informovat řádně klienta, jak vyřizování jeho věci postupuje a poskytovat mu včas vysvětlení a podklady potřebné pro uvážení dalších příkazů*“. Následně pak odkázala na čl. 9 odst. 1 etického kodexu. Z napadeného rozhodnutí však není zřejmé, jak se žalobce měl takto právně kvalifikovaného jednání dopustit, když žalovaná na jednu stranu uvádí, že spáchání skutkové události ve vnějším světě žalobci za vinu neklade – tedy že neinformoval klienta není událost, která by nastala – ale pak následně neexistující skutkovou událost ve vnějším světě právně kvalifikuje jako porušení povinnosti klienta informovat.
16. Co se týče otázky, zda je jednání popsané ve výroku napadeného rozhodnutí kárným proviněním, žalobce výslovně v žalobě uvedl, že k vyhovění došlo pouze v marginální části – nebylo prokázáno, že neinformoval klienta o vymožení plnění. V rozhodné otázce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

údajného zadržení vymoženého plnění vyhověno nebylo. Pouze s ohledem na procesní vady řízení před kárným senátem bylo zrušeno rozhodnutí jako celek. Žalobce dodal, že odkázal na totožné skutečnosti jako žalovaná, tedy, že kárné provinění bylo shledáno dle názoru soudu po právu, přičemž ostatně okolnost samotného shledání kárného provinění žalovanou není napadána v žádné žalobní námitce.

17. K výši trestu žalobce uvedl, že vzhledem k důvodům odstupu od spáchání tvrzených provinění do vydání napadeného rozhodnutí není otázka aktuální nejvyšší možné pokuty či výše inflace relevantní.

III. Posouzení žaloby

18. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili.
19. Na základě prokázaného skutkového stavu věci dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Městský soud uvedl v rozsudku č. j. 3 Ad 6/2020 jako stěžejní důvod pro zrušení tehdejšího napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelnost spočívající v tom, že „[ž]alovaná sice žalobce uznala vinným jednáním popsaným pod bodem 1. tohoto rozsudku, ale její odůvodnění není přezkoumatelné. Je tomu tak proto, že z odůvodnění není zřejmé, jaké skutečnosti vzal odvolací orgán za rozhodné, jakými úvahami se řídil, jak hodnotil provedené důkazy a ze kterých vycházel, ani jak se vypořádal s žalobcem uplatněnými námitkami. Odvolací orgán v napadeném rozhodnutí toliko nepřipustně odkázal na předchozí závěry učiněné v kárném řízení a také v řízení soudním, když konstatoval, že „kárný senát i odvolací kárný senát zjistily správně skutkový stav, je rovněž správná i právní kvalifikace. Byla porušena jedna ze základních zásad při poskytování právní služby, že advokát je povinen dbát pokynů klienta a s finančními prostředky nakládat v souladu s jeho příkazy. Takto ostatně hodnotil jednání kárně obviněného i Městský soud v Praze ve shora označeném rozhodnutí.“ Takové odůvodnění nemůže obstát.“
21. Na to reagovala žalovaná předně v bodu 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí následujícím textem: „S ohledem na závěry Městského soudu v Praze v obou shora citovaných rozhodnutích ob stojí úprava skutku v podobě, v níž byla v poslední řadě projednávána, odvolací kárný senát přistoupil znovu k totožné úpravě skutku oproti původně podané žalobě tak, jak je ve výroku uvedena. Odvolací senát, byv vázán právním názorem správního soudu, vypustil z výroku tu část, v níž byl kárně obviněný obviněn z toho, že nejen, že svému klientovi vymožené finanční prostředky nevyplatil, ale i z toho, že „o přijetí vymoženého plnění svého klienta neinformoval“. V pochybnostech pro kárně obviněného lze uzavřít, že ode dne, kdy kárně obviněný zjistil, že exekutor na jeho účet plnil vymožené peněžní prostředky pro klienta, do doby, kdy kárně obviněný z podnětu klienta o těchto finančních prostředcích začal

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

komunikovat, neuplynula tak dlouhá lhůta, aby skutečnost neinformování klienta o vymoženém plnění mohla být přičítána kárně obviněnému k tíži. Nutno přihlídnout k tomu, že do běhu času vstoupily svátky vánoční a Nový rok. Proto se jeví určité prodlení v neinformovanosti klienta ze strany kárně obviněného ospravedlnitelné.“

22. Jelikož předchozí rozhodnutí již bylo dvakrát přezkoumáváno v řízení o žalobě ve správním soudnictví, zabýval se soud v nyní projednávané věci zejména tím, zda žalovaná respektovala závazný právní názor vyjádřený v rozsudcích městského soudu č. j. 10 Ad 27/2016-61 a č. j. 3 Ad 6/2020-69.
23. Podle § 78 odstavec 5 s. ř. s. je správní orgán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, v dalším řízení vázán.
24. Z citovaného ustanovení vyplývá, že správní orgán je povinen v dalším řízení rozhodnout v souladu s právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku. Smyslem této povinnosti je zajistit, aby právní závěry, k nimž dospěl soud při přezkumu správního rozhodnutí, byly v další rozhodovací činnosti správními orgány plně respektovány. Tato povinnost ale neplatí bezvýjimečně. Vázanost právním názorem soudu může být prolomena, ale jen v důsledku nových skutkových zjištění, popř. v důsledku změny právní úpravy. Aby mohl být správní orgán v konkrétním případě právním názorem soudu vázán, je zapotřebí, aby z rozsudku, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení, zřetelně vyplývalo, jaký právní názor soud zaujal a z jakého důvodu tak bylo rozhodnutí správního orgánu zrušeno (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 7Afs 178/2005-109).
25. V projednávané věci je podstatné, že soud při přezkumu předchozího rozhodnutí žalované v rozsudku č. j. 3 Ad 6/2020-69 uvedl k napadenému rozhodnutí, které rušilo prvostupňové rozhodnutí a v plném rozsahu jej nahrazovalo, že z odůvodnění tohoto rozhodnutí není zřejmé, jaké skutečnosti vzal odvolací orgán za rozhodné, jakými úvahami se řídil, jak hodnotil provedené důkazy a ze kterých vycházel, ani jak se vypořádal s žalobcem uplatněnými námitkami, neboť odvolací orgán v napadeném rozhodnutí toliko nepřipustně odkázal na předchozí závěry učiněné v kárném řízení a také v řízení soudním. Soud současně uložil žalované povinnost odůvodnit, shledá-li žalobce vinným za kárné provinění, v jakých skutečnostech spatřuje jeho kárné provinění, jaká ustanovení zákona či etického kodexu porušil a proč mu ukládá kárné opatření (druh) tak, aby rozhodnutí obstálo podle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
26. Soud přitom shledal, že žalovaná závazný právní názor soudu z rozsudku č. j. 3 Ad 6/2020-69 nedodržela a vytýkané vady v nynějším žalobou napadeném rozhodnutí neodstranila. Napadené rozhodnutí je tak (opětovně) nepřezkoumatelné podle § 76 odst. 1 s. ř. s.
27. K tomu soud uvádí, že obecně platí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

28. Z odůvodnění rozhodnutí musí být dále seznatelné, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a–v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí tedy musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a závěry správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.
29. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je přitom zásadně založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody (In: ŠEBEK, Petr. § 76 [Rozhodování bez nařízení jednání]. In: BLAŽEK, Tomáš, JIRÁSEK, Jan, MOLEK, Pavel, POSPÍŠIL, Petr, SOCHOROVÁ, Vendula, ŠEBEK, Petr. *Soudní řád správní. 3. vydání*. Praha: C. H. Beck, 2016).
30. Odvolací orgán dostojí své přezkumné povinnosti i tak, že pouze doplní odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Naopak mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání mohou být vyplněny odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, které tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek s rozhodnutím o odvolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Stejně tak postačuje, pokud se správní orgán s námitkami účastníka vypořádá uvedením ucelené argumentace, z níž bude zjevné, proč s jeho námitkami nebylo možné souhlasit. Orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13).
31. V projednávané věci výše uvedené principy rozhodnutí žalovaná nenaplnila.
32. Soud zcela ve shodě s předcházejícím rozsudkem ve věci, jehož závazným právním názorem se žalovaná neřídila, opakuje, že napadené rozhodnutí (po zrušení rozhodnutí prvostupňového orgánu) je ve věci jediným samostatným rozhodnutím a jako takové musí splňovat požadavky kladené na náležitosti správního rozhodnutí podle § 68 správního řádu. Podle § 68 odst. 3 správního řádu musí správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

33. Těmto požadavkům však odvolací orgán žalované v napadeném rozhodnutí nedostál, když pouze obecně odkázal na zjištění učiněná v dříve zrušených rozhodnutích (tj. prvostupňového orgánu, odvolacího orgánu i zrušujících rozsudků soudu). Z textu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná rezignovala na dodržení požadavků kladených zákonem a judikaturou na správní rozhodnutí, jak je soud uvedl v bodech 27 a 28 tohoto rozsudku, a do jisté míry „mechanicky“ přepsala své závěry z předcházejících zrušených rozhodnutí, aniž důsledně akcentovala námitky žalobce a odstranila vady vytčené jí v předcházejícím řízení správním soudem.
34. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obecně odkazující na závěry kárného senátu i závěry zrušujících rozsudků bez bližšího adresného vypořádání výtek správního soudu a námitky žalobce, které navíc samo o sobě – bez existence jím zrušeného prvostupňového rozhodnutí – nesplňuje podmínky vyžadované v § 68 odst. 3 správního řádu – je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Není možné, aby odvolací orgán odůvodnil napadené rozhodnutí toliko odkazem na jiné rozhodnutí (rozsudek městského soudu), či dokonce na rozhodnutí již zrušené (kárné rozhodnutí prvostupňového orgánu) s konstatováním, že byl správně zjištěn skutkový stav, jakož i učiněná právní kvalifikace, jak činí žalovaná předně v bodu 9 napadeného rozhodnutí.
35. Na základě shora uvedeného soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
36. Protože soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, nemohl z povahy věci vypořádat další žalobní námitky. Věc proto vrací žalované k dalšímu řízení, v němž se žalovaná námitkami žalobce – rozpor mezi skutkovou částí výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí, rozhodné okolnosti pro uložení druhu a výše správního trestu – bude zabývat.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná bude v dalším řízení povinna odůvodnit, shledá-li žalobce vinným za kárné provinění, v jakých skutečnostech spatřuje jeho kárné provinění, jaká ustanovení zákona či etického kodexu tím žalobce porušil a proč mu ukládá kárné opatření (druh) tak, aby rozhodnutí obstálo podle § 68 správního řádu. Vezme přitom na vědomí, že pokud bude opětovně rozhodováno toliko v jednom stupni, musí napadené rozhodnutí obsahovat všechny rozhodné skutečnosti a nelze odkazovat na zrušené rozhodnutí prvostupňového správního orgánu či bez další bližší specifikace na předcházející zrušující rozhodnutí správních soudů. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaná vázána.
38. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení, jež představuje pouze zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Žalobci proto bude na náhradě nákladů zaplacená žalovanou celková částka 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. září 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.